

Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har derudover henvist til, at hun ikke har noget at vende tilbage til i Syrien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet hun i det hele har henvist til sin mors asylmotiv. Flygtningenævnet finder således heller ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at hendes moster for nylig er blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder ved en kontrolpost efter at være vendt tilbage fra Tyrkiet. Det fremgår af akterne fra ansøgerens fars sag, at han [i foråret] 2013 fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi de syriske myndigheder mistænkte ham for at udleje huse og værelser i Damaskus til syriske flygtninge fra andre steder i landet. Både ansøgerens mor og far har tidligere forklaret, at de syriske myndigheder opsøgte deres bopæl 3-4 gange efter farens udrejse [i begyndelsen af] 2013. Ansøgerens mor har forklaret, at myndighedspersonerne udspurgte hende om farens opholdssted, og hun svarede, at han var rejst ud af landet. Moren fik besked på, at hun skulle give dem besked, hvis hun fandt ud af, hvor han var. Da moren i [foråret] 2013 fik udstedt pas, blev hun igen spurgt, hvor faren var, men ikke om yderligere. Ifølge moren blev familiens hjem senest opsøgt i [foråret] 2013, og familien oplevede ikke problemer med myndighederne frem til udrejsen i [efteråret] 2013. Ansøgerens mor har oplyst, at hun ikke oplevede problemer med myndighederne på grund af sin ægtefælles eller sin brors aktiviteter, da hun i 2014 vendte tilbage til Damaskus og opholdt sig der hos sin familie i ca. 2 måneder. Moren var i den forbindelse i kontakt med myndighederne, da hun skulle have udstedt udrejsepapirer, fordi den oprindelige tilladelse var udløbet. Endelig har ansøgerens mor forklaret, at ansøgerens far i 2017 har været tilbage i Syrien i [by], hvor han kontaktede moren og spurgte, om hun ville rejse tilbage til Syrien og bo sammen med ham der, hvilket hun dog nægtede. Denne forklaring støttes af de foreliggende akter fra farens sager, hvorefter han har været udrejst fra Danmark i en længere periode fra [slutningen af] 2016 og herunder ifølge sine egne oplysninger har været i [by] i Syrien. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren ikke personligt er i et modsætningsforhold til myndighederne. Hendes familie er således aldrig blev udspurgt af myndighederne vedrørende hendes onkels flugt, og ved de lejligheder, hvor myndighederne opsøgte hendes families bopæl på grund af farens flugt i 2013, er familien ikke blevet udsat for overgreb eller trusler fra myndighedernes side. Dette skete heller ikke i forbindelse med familiens ophold på et par måneder i Damaskus i 2014, selv om ansøgerens mor faktisk havde kontakt med myndighederne om udstedelse af udrejsedokumenter til hende selv, ansøgeren og ansøgerens søskende. Ansøgerens far har endvidere i 2017 været tilbage i Syrien. Nævnet finder som følge heraf, at ansøgeren ikke vil være i risiko for nu at blive afhørt og udsat for overgreb som følge af sin fars forhold. Den omstændighed, at ansøgerens moster efter det oplyste er blevet tilbageholdt ved en kontrolpost [i slutningen af] 2019, kan efter de foreliggende oplysninger om mosteren forhold ikke medføre en anden vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren som enlig, ung kvinde vil have vanskeligt ved at forsørge sig selv, finde uddannelse og bolig ved en tilbagevenden til Damaskus, udgør socioøkonomiske forhold, der ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har nære familiemedlemmer i Damaskus. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, fra de syriske myndigheders side på grund af sin fars eller onkels aktiviteter. Det kan efter baggrundsuplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf.

landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”. På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et ”military intelligence office” og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provinsen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. ”Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation”, Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og ”Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien”, Migrationsverket, fra 29. august 2019 og Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, ”Syria – Issues Regarding Military Service” lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK’s artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK’s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.